

ARAF

Süleyman Aydemir

■ *“Normal bir insan olmaya zorladılar, bana boş yere vakit kaybettirdiler.”*

Ah Selim, ahh! Sana boş yere vakit kaybettirmişler. Ben vaktimin tümünün boş yere hayatımı işgal ettiğini düşünüyorum. Boşluğun tonlarını yaşıyorum hayatımda. Seni tutunamayan yapan Oğuz Atay'ın sana tutunma serüveninin bir sonucu. Ya ben, bir roman kişisinden daha fazla kurguyum. Senin gerçekliğin benim gerçekliğimden daha gerçek. Ancak elimi kalbimin üzerine koyduğumda yaşadığının farkına varıyorum. Çarşılarda belli belirsiz birer işaret gibi dolaşan insanları durdurup, hepsinin tek tek yüzüne bakıp “Ben kimim?” diye haykırasım var. “hiç kimse” cevabını alacağımı bildiğim hâlde hem de.

Bugün işe gitmedim. İş, iş olmaktan çıkıp kalp ritmimi bozan bir parazit hâline geliyor Selim. Nefes almak bir ihtiyaç olmasa böyle bir yükün altına girmezdim. Sen eskiden mutlu biriydin ben o mutluluğu hep ucundan kıyısından yakalamaya çalıştım. Sen bedbaht olduğunu söylüyorsun. Beni tanımanı isterdim Selim. Seni intihara götüren şeylerin beni tanıdıktan sonra intihar edilmeyecek türden sorunlar olduğunu anlamanı isterdim. Belki yaşasaydın başka bir kitapta karşıma çıkardın. Sen intihar etmesen yine karşılaşamayacaktık. Oğuz Atay senden sonra öldü Selim. Sahibin öldü. Sen yaşadığın çağdan bir şair duyarlılığıyla nefret ediyorsun ya. Ben senin nefret ettiğin çağın özlendiği bir çağdayım Selim. Hep mi kötü şeyler oluyor, hiç mi güzellik yok, diye sorabilirsin. Olmaz mı hiç, kaldırımda açan çiçekler var mesela. En az çiçekler kadar güzel kızların kaldırımları şenlendirmesi var. Kaldırım şairinin güzellemesi var. Ah Selim! Bu güzellikler gördüklerim ama hissettiklerim değil. Seni intihar ettiren “insan zulmü”nü kaldığı yerden ben devralmışım. Bunu seninle tanışınca fark ettim. Her tanıştığım insan, adıma kesilmiş bir fatura ve ben borçlarımı ödeyemiyorum. Yüzüm gülünce kaderimin de güldüğü-

nü sanıyorlar. Babama sorardım alnım neden bu kadar açık, diye. Kaderimize daha fazla hüznün yazılsın diye alnımız geniş oğlum, derdi. “Oğlum” kelimesi sıradan bir kelime olarak zihnimde belli belirsiz yer kaplarken babamın ölümünden sonra bu kelimenin ağırlığını taşıyamaz oldum Selim. Kelimelerin söylediklerimizin ötesinde de anlamları vardır. İnsanlar konuştukları zaman söylediklerini anlatsalar da söyleyemediklerini kastederler. Herkes yüzüme karşı güzel şeyler söylüyor Selim ve bu beni korkutuyor. Yaşamak sırtımda ağır bir yük olsa da seninle aynı sonu paylaşmayacağım. Aynı acıları çekiyor olmamız sonumuzun aynı olacağı anlamına gelmemeli. Ben yaşamayı sevmiyorum. Evet. Ama ölmekten de nefret ediyorum. Ah Selim! Benim durumum senden daha mı kötü yoksa? Sen yaşam ve ölüm arasında seçim yapıp ölümü seçtin. Ben araftayım. Arafta olmak her zaman acı verir. Yaşamla ölüm arasındaki acılar daha çok acıtır Selim. Beni yalnızca sen anlarsın. Yüzümü yıkadığımda suyun yüzüme çarpışında kaderin sillesini yemiş gibi hissederim hep. Bunu yalnızca sana anlatabiliyorum. Başkasıyla hatta kendimle konuşmak beni kahrediyor Selim. Geçenlerde bir akrabama derdimi anlattım. Gözlerim doldu anlatırken. İçime öyle bir atmışım ki dertlerimi, o derin dehlizlerden çıkarana kadar kendime işkence ettim. Sonrasında ne oldu biliyor musun? Allah yardımcın olsun, deyip kendi dertlerini anlatmaya başladı. Beni dinlemedi Selim, sadece anlatmış oldum. İleride benim için kullanması için koz verdim eline. Kendimi dedikodu malzemesi yaptım. Rahatlarım sanmıştım. Daha da üzüldüm. Allah, insanı kendine kulluk etsin diye yaratmış; beni hem kulluk etmem hem de hüznlenmem için. Hüzn de kulluk mudur bir nevi Selim? O zaman yeryüzünde bizden daha iyi kul mu var?

Oğuz Atay’la tanışma fırsatım olsaydı. *Tutunamayanlar*’ın yeni baskısını yapmasını rica ederdim. Hayatını değiştiremesem de bir iki güzel anı eklemesini söylerdim. Kurgu da olsan sen de bir insansın Selim. Senin yaşadıkların beni üzüyor. Anlıyor musun? Oğuz Atay’a sesimi yükselterek: “Sen bir mühendis. Git çizimlerini yap. Milletin psikolojisiyle oynamaya ne hakkın var!” demek hakkım değil miydi Selim? Peki senin tavrın ne olurdu bu durumda, benimle hemfikir mi olurdu yoksa yazarının tarafını mı tutardın? Bence benimle aynı düşüncüyü paylaşmalısın çünkü Oğuz Atay er ya da geç seni intihar ettirecekti. Bazen düşünmüyor değilim, senin kaderini yazan Oğuz Atay’ın da kaderini yazmış olan Tanrı değil midir? Ah Selim! Senin kaderine Tanrı eli değmiş. Senin için kurtuluş da felakette açık: intihar!

Selim, senin acılarını satır satır içime çekerken kanser olmaktan korkuyorum. Göğsüme dolan tüm acılar benim oluyor artık. Başkalarının acılarını sahiplenemediğim kadar mutluluklarını da sahiplenebilsem keşke. Keşke...

Şu telefona bakayım da hayatta en nefret ettiğim kelimedenden yani “keşke”den devam edelim sohbetimize.

- Alo

- Yakup nasılsın? Ben Mehtap.

- İyiyim. Teşekkür ederim Mehtap. Sen nasılsın?
- Ben de iyiyim. Uzun zamandır görüşemiyorduk. Bugün akşam dolaşalım mı? Sahilde yürüyüş yaparız. Laflarız biraz.
- Evet. Çok uzun zaman oldu. Görüşmeyi çok isterdim. Ama misafirim var şimdi. Onu bırakıp gelemem. Daha sonra görüşsek?
- Hadi ya. Yine görüşürüz o zaman. Napalım!
- Ben de çok isterim. Sonra konuşalım mı?
- Tamam. Görüşürüz.
- Görüşürüz.

Misafirim var dedim Mehtap'a. Yalan değil Selim. Beni senden daha iyi anlayan kim var ki hayatta. Senin yerin bende ayrı Selim. Senin arkadaşın Süleyman Kargı'yla da tanışmak isterdim. Onunla çok iyi anlaşırdık. Benim de içimde mühürü elinden alınmış bir Süleyman yaşıyor. Ama diğer arkadaşın olan Turgut Özben'e hiç ısınmadım Selim. Seni en baştan anlamalıydı. Yalnızlık, sebebin olduktan sonra seni anlamasının ne önemi var Selim. Turgut, bir araştırmacıydı, bilim insanı gibi seni intihara iten sebepleri buldu ve seni haklı buldu. Bense onun seni haklı bulduğu yerde seni buldum. Bu yüzden ilk sayfalardan itibaren seni çok iyi anlamıştım Selim. Sen kelimelerden ben etten kemikten ibaretiz. Ne fark eder ki? Kelimeler insandan daha etkilidir Selim. İnsan, yaralar; kelimeler, yaraları sarar. Böyle olması gerekirdi ama olmadı. İkimiz de yaralıyız Selim ve birbirimizin yaralarını kanatmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Bu da kelimeleri hükümsüz mü kılar, yoksa kelimeler acıların gölgesinde mi yeşerir? Selim, bazen anlaşılmamak da insanı mutlu ediyor. Keşke diyorum beni senden başka kimse anlamasa. Kendimi açığa vurmaktan korkuyorum. Anlıyor musun beni Selim?

Senin Günseli'n vardı Selim. Benimse Mehtap'ım hiç olmadı. Ona hiç âşık olmadım. O da beni bir arkadaştan öteye koymadı. Böyle olunca yüreğimi nereye koyacağımı bilmiyorum Selim. Göğsümün içinde saklıyorum onu. Daha neleri saklıyorum uzun uzun konuşuruz. Susmanın tesirine konuşmaktan daha fazla inanırım ben Selim. İntihar etmeden önce saatlerce tavana baktığını hatırlıyorsun değil mi? Ben beş dakikadan fazla tavana bakamıyorum. Geçenlerde yıldızlara bakmaya çalıştım. Yıldızlara da beş dakikadan fazla bakamadığımı fark ettim. Ah Selim! Bak yine araftayım. Keşke intihar etmeden önce kurguda değişiklik olsaydı da önce benim kafama sıkıp sonra kendine sıksaydın. Ne kadar da bencilim değil mi Selim? Kendimi öldüremediğim için bu işi sana yaptırıyorum. Hem de seni katil yapmak pahasına. İnsanlardan incinmemek için insanlardan uzak duruyordun. Ama ben senin en iyi dostun olacağımı söyledikten sonra sana bunu yaptırmak istiyorum. Oğuz Atay'ın yerinde olsaydım kendi günahlarımı da sana yüklerdim. Acılarımı da... Oğuz Atay da aynı şeyi yapmamış mıdır Selim? İnsanlara güvenmemekte haklıymışsın Selim. Bana da güvenme. Güven her zaman boşa çekilen oltaya benzer. Olta atmak yerine

evde annenin pişirdiği balığı yemekle yetindin Selim. Bense evde yalnızlığı pişirdim. Yalnızlık güvensizlikten daha lezzetlidir Selim. Acıdır ama insanı zehirlemez.

Kahvehaneye gidip birer çay içelim mi Selim? Hem hava olmuş oluruz hem de kendi yalnızlığımızı dolaştırırız. En azından kendimize bu ayrıcalığı tanıyalım. Neden kapıyı bahçeye açtığımda evden dışarı çıkmış gibi değil de dışarıdan içeri girmiş gibi hissediyorum, neden? Etrafımdaki binalar, gökyüzü ve adımımı attığım yer üstüme üstüme geliyor. Kendi yalnızlığımda boğuluyorum Selim. Ne olur bırakma beni!

- Hasan amca iki çay alabilir miyiz?

- Biri daha mı gelecek oğlum.

- Evet, Hasan amca, sen şimdilik bir tane getir. Diğerini arkadaş geldiğinde söylerim.

Ah Selim! Bak, seni tanıştırmadan sana da çay söyledim. Beni anlamazlar Selim. Seni anlamadıkları gibi beni de anlamazlar. Hem sen öldün Selim. Ölü birine çay söylemek çok gülünç olmaz mı? Ölülerle konuşmak gülünç değildir ama ben babamla da konuşurum çoğu kez. Fakat onunla konuşurken seninle konuştuğum kadar rahat değilim Selim. Ölü de olsa insan babasıyla her şeyi konuşamıyor.

Hasan amcanın çayından birkaç yudum da olsa içmeni isterdim Selim. İnsanı dertleşmeye iten sihirli bir iksir gibi. Gerçi bir hafadır hiç durmadan derdimi anlatıyorum sana. Bıkmıyorsun değil mi benden Selim? Bir ölüyü yormak insanlığa sığar mı hiç, diyebilirsin. Ama ben de çok yorgunum Selim. Anla beni!

Bak, aklıma ne geldi Selim. *Tutunamayanlar*'ın devamı olan bir roman yazmalıyım. Selim, belki seni yeniden yaşatırım. Ama bu mümkün olmaz ki. O kurşunu kafana sıkımayacaktın Selim. Buldum, "Unutulamayanlar" olsun kitabın adı. Seni yeniden yaşatamasam da geçmişinde yaşatırım seni. Hem ben de dâhil olurum geçmişine. Birileri okusun diye yazmayacağım. Ama Mehtap okusun. Okumayı sevdiğinden değil beni kıramadığından. Hem Mehtap'a senden de bahsedebilirim. Böyle olunca beni kafayı sıyırmış bir manyak olarak değil de edebî bir sohbete dâhil olan entelektüel olarak görür. Başkalarının okumasını hiç istemiyorum üstelik. Bir Mehtap okusun yeter. Başkaları okuyunca seni taklit etmeye başlıyorlar. Bir sürü insanın Selimleşmesi sinir bozucu oluyor. Hem bu sana da haksızlık olmaz mı? Bir tane Selim var, o da intihar etti. Ölmüş de olsan beni bir tek sen anlıyorsun Selim. Anlıyor musun?

Senin bilmediğin bir zamanda yaşıyorum Selim. Ölüler her şeyi bilir mi onu da bilmiyorum. İnsanların fotoğraf içinde yer almaktan hoşlandıkları bir dönem bu. Herkes gülüyor, herkes mutlu görünüyor. Kimse mutlu değil Selim. Kimse. Herkes, namlunun ucunda. Gazetelerin üçüncü sayfa haberlerini okumuyorum artık. Haberlere de bakmıyorum. İnternette de takip etmiyorum hiçbir şeyi. Ben başkalarının mutsuzluklarıyla mutsuzlaşan bir insanım Selim.

Çok çabuk kandırılıyorum. Herkese inanıyorum. Yardıma ihtiyacı olanlara yardıma koşuyorum. Bu beni yaralıyor Selim. Tüm bunlara rağmen yalnızlığa itiliyorum. - Mehtap'ı arayıp yarın müsait olduğumu söylemeliyim Bir gün babamın mezarına gittim ve beni neden bu kadar iyi biri olarak yetiştirdiğini sordum? Sustu Selim. Hem de çok uzun sustu. İyi olmak neden yaralar ki insanı? Korkuyorum Selim, bazen iyi olmaktan da korkuyorum. Bu yüzden yalnızlığımı törpülemem. Bu yüzden...

- Hasan amca bi çay daha alabilir miyim?

Tek çay söylememe kızma Selim. İnsanlara seni anlatamam, daha kendimi bile yeterince anlatamamışken seni nasıl anlatayım? Seni çocuklara anlatmak gerek aslında. Müfredat dâhilinde ders kitaplarına girmelisin. Selim Işık kimdir? Selim Işık'la aynı sonu paylaşmamak için yapılması gerekenler, Selim Işık'ın makûs talihi gibi konular yer almalı kitapta. İşe gitmeyi tam iki saat oldu. Kimse aramadı. Kısa bir mesaj dışında soran da olmadı: "Nerede kaldın?" Ben de daha kısa bir cevapla karşılık verdim: "Hastayım." Sen olsan yakalarından tutarak "Beni siz hasta ettiniz!" diyerek haykırmak isterdin ama ben böyle biri değilim Selim. Kısa cevaplarla geçiştiririm. Açamam kimseye kendimi ve bu beni daha da hasta eder. Ama ben intihar etmeyeceğim Selim. Çünkü ben tutunamayan değilim. Ben araftayım.

Al işte. Mahallenin en gereksiz, boş muhabbet eden, başkalarının sırtından geçinen tipi kahveye girdi. Umarım yanıma gelmez. Ben kimseye "git" diyemem Selim. Hep ben giderim. Hoşuma gitmeyen insanların arkasından konuşurum kendi kendime. Onların kötülüklerini kendi kelimelerimle tekrarlamak hoşuma gidiyor. Ama senin arkandan asla konuşmayacağım Selim. Ölünün arkasından konuşma âdetim yoktur. Akademisyenler arkandan konuşunca bunun adı bilim oluyor. Olsun ben akademisyen de olsaydım arkandan konuşmazdım Selim. Bunu sana yapamam. Anlıyor musun?

Gerzek Salih yanımıza geliyor. İnsana bir rahat vermiyorlar. İnşallah senin oturduğun yere oturmaz. Yana kay Selim oraya oturacak.

- Vay kardeşim. Bi çay da söylemiyorsun artık. Hiç yakıştıramadım sana.

- Görmedim Salih. Görsem söylemez miyim?

- Hadi söyle de dostluğumuz pekişsin.

- Hasan amcaaa. Bize iki çay daha.

Bu sohbele çaresiz dâhil olmak zorundayım Selim, beni affet!